

Nationalsliberen.

Roman
af
Rosenthal Bonin.
Paa Danst ved
C. Reiffenstein-Hansen.

(Fortsat.)

Da gik Brug af min Met til at
gå i vidne i Sagen om Brandstif-
tning paa „Donna Anna!“ saaade Paul
Kaptajnen ubsigte en uariskulere
gen van Heeren isede hen til sin Son
omvandede ham, derpaas syrede han
mod Kaptajnen, højt græde ide, med
sin Anne — Kaptajnen sad med Hos-
selskabet mod Bryslet og rørte sig
gen van Heeren løste hans Hoved
paa. Det var netop hans højst
sydewærdige Tidsselsdag.

Blandt Tidstuerne raabte man paa en
og en jaadan blem hente. Etter at det var konstateret, at Kap-
tajnen var død, blev Nejsmødet høvet.
Publikum strømmede støjende ud af
alen, og Sivers blev efter fort tilbage
i sit Fengsel.

* * *

Kaptajnen blev begravet, og det var
et for ham, at han ikke levede længere;
men ville ikke have haft Glæde af Frem-
men.

Allerede den følgende Dag inlod der
Hr. Simson Etterretning fra Kron-
koret om, at Slipper Jansen var blevet
fritsaget, da han forsøgte at indsmigle
en, der var deltaget i Cementindøren.
Dette lyhje besondes at være de sam-
me, som van Heeren havde taget om
Hammera, og som angives at være
ændt med „Donna Anna.“

Med亨廷 til Vinen vilde Jansen
se tilstaa noget, men det var også uover-
sigtlig. Grunden til, at Slipper blev
affatt i Brand var nu uomstodelig bes-
tædt. Regeren havde ikke antændt Slip-
per. Som Undersøgerne godtgjorde
heller ingen af Mandskabet have
det.

Der var altsaa ikke andre end Kaptaj-
nen og Paul Sivers tilbage, og Paul
siden ikke have handlet i Kaptajnens Inter-
esse. Dette fremstillede Defensoren,
Simson, paa en glimrende Maade i
Lutningsforhøjet, som fandt Sted nogen-
Dage senere.

Saa snart den unge Mand, som ikke
lunde sove nede i det varme Rum, ud-
stede Defensoren for Dommeren i den
næste Retstid, „opdagede“ Idlen,
siden han op paa Dækken og raabte:
„Du er meget hård, Rosein,“ svarede
Klas modhalven.

„Jeg vilde have maalst synde og danser?“
sagde Rosein. „Nu har jeg dojet Dig i
havndet Nar og astaaet saa mange go-
de Partier, hus blot Farveren fra Gron-
ingen og ja sidder jeg der!“

Saaledes hilsti hun sin Tilbeder.

„Du er meget hård, Rosein,“ svarede
Klas modhalven.

„Hvad siger du? Har den Slyngel
sagt det? Han havde udgivet mig for sin
forlovede og gjort Gjeld paa mit Navn.“

„Naa, der kan du se, Rosein. Det
har jeg aldrig gjort.“

Rosein bed sig i Sæberne.

Der var heller ingen, som vilde have
troet dig, dit Kødhoved; Folk vilde blive
meget overrasket, naar det hed sig, at Rosein
siden til, at den anklagede vognet sig
at øslegge idnesbyrd. Hørst næg-
te den anklagede at vidne, fordi han i
Kaptajnen saa Faderen til en af ham
støttet Dame, for hvem han sollte en
egentlig Læge, da det viste sig, at være hans
en Fader.

Hedten for vort Opdagelsespoliti, Hr.
Blomkist, havde for nogle Dage siden
været ved van Heeren, at den formenligste
talnede unge Mand var Kaptajnens
Mand for syre Nar i Paris udsette
ham — og saa megen menneskelig Fo-
rening havde van Heeren, at han ikke ved
noget tilstaa vilde bringe denne
en i Tugthuset — det, min Herr, var
Grunden til den pludselige Forandrings
i Kaptajnen Usagen.

Jeg er jædig, jeg behøver ikke at sige
det for at retsfordiggjøre den anklagede.
Denne behøver ikke længere nogens Defens-
or. Det vil friskeste ham for den fal-
lige Befrydning, derom er der ingen
tid,“ sluttede Hr. Simson.

Jurjen affagede enstemmig Kjendelse:

„Iffo styldig.“

Derefter fulgte en formel Kjendelse

i Kredsretningen fra Staten.

Mandskabet fra „Donna Anna,“ Hr.
Blomkist og Defensoren trykkede lyk-
sende Pauls Hånd. Paul synede sig
gen til Minde, som paa Grund af de
døde Dages Sidsbevægelse var blevet
og efter Hr. Blomkists Foranfalds-
høje taget Ophold på Hotel l'Europe.

Hørst nu blev Gjensindelsen mellem
Moder og Son fejret, da han stod for
hende som en brodesri Mand. Det var
merkeligt saa Moder og Son lignede
 hinanden, og Hr. Blomkist der en Time
senere afslagde et Besøg hos dem, paa
stod, at Sagen kunde være gjennemført
næstet uden Bevis, fun støttet paa Vig-
heden mellem dem.

„Naa, det havde vi heldigvis ikke no-
dig“ tilskjede han smilende. „Men De
har dog ikke handlet efter mit Raad, men
van Heeren. De skulde blot paa Afsand
vægne Dem til Signet af Deres Son og
Mand for seure veligt at kunne afgive
Deres Forklaring — at Deres Son ikke
behørde at vide mod sin Fader, sagde
jeg. Den kan til Orientering for at De
kunde vide, hvornot det drejede sig. Der
havde været bedre, om De havde ventet.“

„Min Angst og min Sidsbevægelse
var for stærk,“ sagde Hun van Heeren —
„jeg kunne ikke længere paa nogen For-
stikk, jeg ju blot, at Sonnen skulde op-
træde som Faderens Antilager, og jeg el-
skede endnu af Heeren, trods det, at
han havde handlet stær mod mig. — At,
havde han endnu levet endnu,“ hukkede
hen.

„Det vilde have været værst for ham,“
sagde Hr. Blomkist halvhojt og saa paa
Paul. Denne vildede og med Djene
gav den hinanden derkost ikke at meddele
den gamle videre om Sagens Forløb,
men lade hende blive i den Tro, at
„Donna Anna“-Affæren ikke var blevet
opløst.

—
33. Kapitel.

Affuranceselskabet udbetalet følgeslag-
lig intet for „Donna Anna“ efter denne
Opdagelse, og Kaptajnen van Heeren Bo-
blev erklæret fallit.

Det meste af Ghjorden blev dækket ved
Salg af Materier, men til Klas blev der
intet tilovers, og da han opsgøgte Rosein,
blev han ikke modtaget med megen Vel-
være.

„Nu kommer Du her med dit tykke
Hoved og tomme Hænder. Køb Dig
saar en Hove og tag Dig en Kone, der
kan blive en smuk Husholning.“

Saaledes hilsti hun sin Tilbeder.

„Du er meget hård, Rosein,“ svarede
Klas modhalven.

„Jeg vilde have maalst synde og danser?“
sagde Rosein. „Nu har jeg dojet Dig i
havndet Nar og astaaet saa mange go-
de Partier, hus blot Farveren fra Gron-
ingen og ja sidder jeg der!“

Saaledes hilsti hun sin Tilbeder.

„Du er meget hård, Rosein,“ svarede
Klas modhalven.

„Hvad siger du? Har den Slyngel
sagt det? Han havde udgivet mig for sin
forlovede og gjort Gjeld paa mit Navn.“

„Naa, der kan du se, Rosein. Det
har jeg aldrig gjort.“

Rosein bed sig i Sæberne.

Der var heller ingen, som vilde have
troet dig, dit Kødhoved; Folk vilde blive
meget overrasket, naar det hed sig, at Rosein
siden til, at den anklagede vognet sig
at øslegge idnesbyrd. Hørst næg-

te den anklagede at vidne, fordi han i
Kaptajnen saa Faderen til en af ham
støttet Dame, for hvem han sollte en
egentlig Læge, da det viste sig, at være hans
en Fader.

Det var altsaa ikke andre end Kaptaj-
nen og Paul Sivers tilbage, og Paul
siden ikke have handlet i Kaptajnens Inter-
esse. Dette fremstillede Defensoren,
Simson, paa en glimrende Maade i
Lutningsforhøjet, som fandt Sted nogen-
Dage senere.

Saa snart den unge Mand, som ikke
lunde sove nede i det varme Rum, ud-
stede Defensoren for Dommeren i den
næste Retstid, „opdagede“ Idlen,
siden han op paa Dækken og raabte:
„Du er meget hård, Rosein,“ svarede
Klas modhalven.

„Hvad siger du? Har den Slyngel
sagt det? Han havde udgivet mig for sin
forlovede og gjort Gjeld paa mit Navn.“

„Naa, der kan du se, Rosein. Det
har jeg aldrig gjort.“

Rosein bed sig i Sæberne.

Der var heller ingen, som vilde have
troet dig, dit Kødhoved; Folk vilde blive
meget overrasket, naar det hed sig, at Rosein
siden til, at den anklagede vognet sig
at øslegge idnesbyrd. Hørst næg-

te den anklagede at vidne, fordi han i
Kaptajnen saa Faderen til en af ham
støttet Dame, for hvem han sollte en
egentlig Læge, da det viste sig, at være hans
en Fader.

Det var altsaa ikke andre end Kaptaj-
nen og Paul Sivers tilbage, og Paul
siden ikke have handlet i Kaptajnens Inter-
esse. Dette fremstillede Defensoren,
Simson, paa en glimrende Maade i
Lutningsforhøjet, som fandt Sted nogen-
Dage senere.

Saa snart den unge Mand, som ikke
lunde sove nede i det varme Rum, ud-
stede Defensoren for Dommeren i den
næste Retstid, „opdagede“ Idlen,
siden han op paa Dækken og raabte:
„Du er meget hård, Rosein,“ svarede
Klas modhalven.

„Hvad siger du? Har den Slyngel
sagt det? Han havde udgivet mig for sin
forlovede og gjort Gjeld paa mit Navn.“

„Naa, der kan du se, Rosein. Det
har jeg aldrig gjort.“

Rosein bed sig i Sæberne.

Der var heller ingen, som vilde have
troet dig, dit Kødhoved; Folk vilde blive
meget overrasket, naar det hed sig, at Rosein
siden til, at den anklagede vognet sig
at øslegge idnesbyrd. Hørst næg-

te den anklagede at vidne, fordi han i
Kaptajnen saa Faderen til en af ham
støttet Dame, for hvem han sollte en
egentlig Læge, da det viste sig, at være hans
en Fader.

Det var altsaa ikke andre end Kaptaj-
nen og Paul Sivers tilbage, og Paul
siden ikke have handlet i Kaptajnens Inter-
esse. Dette fremstillede Defensoren,
Simson, paa en glimrende Maade i
Lutningsforhøjet, som fandt Sted nogen-
Dage senere.

Saa snart den unge Mand, som ikke
lunde sove nede i det varme Rum, ud-
stede Defensoren for Dommeren i den
næste Retstid, „opdagede“ Idlen,
siden han op paa Dækken og raabte:
„Du er meget hård, Rosein,“ svarede
Klas modhalven.

„Hvad siger du? Har den Slyngel
sagt det? Han havde udgivet mig for sin
forlovede og gjort Gjeld paa mit Navn.“

„Naa, der kan du se, Rosein. Det
har jeg aldrig gjort.“

Rosein bed sig i Sæberne.

Der var heller ingen, som vilde have
troet dig, dit Kødhoved; Folk vilde blive
meget overrasket, naar det hed sig, at Rosein
siden til, at den anklagede vognet sig
at øslegge idnesbyrd. Hørst næg-

te den anklagede at vidne, fordi han i
Kaptajnen saa Faderen til en af ham
støttet Dame, for hvem han sollte en
egentlig Læge, da det viste sig, at være hans
en Fader.

Det var altsaa ikke andre end Kaptaj-
nen og Paul Sivers tilbage, og Paul
siden ikke have handlet i Kaptajnens Inter-
esse. Dette fremstillede Defensoren,
Simson, paa en glimrende Maade i
Lutningsforhøjet, som fandt Sted nogen-
Dage senere.

Saa snart den unge Mand, som ikke
lunde sove nede i det varme Rum, ud-
stede Defensoren for Dommeren i den
næste Retstid, „opdagede“ Idlen,
siden han op paa Dækken og raabte:
„Du er meget hård, Rosein,“ svarede
Klas modhalven.

„Hvad siger du? Har den Slyngel
sagt det? Han havde udgivet mig for sin
forlovede og gjort Gjeld paa mit Navn.“

„Naa, der kan du se, Rosein. Det
har jeg aldrig gjort.“

Rosein bed sig i Sæberne.

Der var heller ingen, som vilde have
troet dig, dit Kødhoved; Folk vilde blive
meget overrasket, naar det hed sig, at Rosein
siden til, at den anklagede vognet sig
at øslegge idnesbyrd. Hørst næg-

te den anklagede at vidne, fordi han i
Kaptajnen saa Faderen til en af ham
støttet Dame, for hvem han sollte en
egentlig Læge, da det viste sig, at være hans
en Fader.

Det var altsaa ikke andre end Kaptaj-
nen og Paul Sivers tilbage, og Paul
siden ikke have handlet i Kaptajnens Inter-
esse. Dette fremstillede Defensoren,
Simson, paa en glimrende Maade i
Lutningsforhøjet, som fandt Sted nogen-
Dage senere.

Saa snart den unge Mand, som ikke
lunde sove nede i det varme Rum, ud-
stede Defensoren for Dommeren i den
næste Retstid, „opdagede“ Idlen,
siden han op paa Dækken og raabte:
„Du er meget hård, Rosein,“ svarede
Klas modhalven.

„Hvad siger du? Har den Slyngel
sagt det? Han havde udgivet mig for sin
forlovede og gjort Gjeld paa mit Navn.“

„Naa, der kan du se, Rosein. Det
har jeg aldrig gjort.“

Rosein bed sig i Sæberne.

Der var heller ingen, som vilde have
troet dig, dit Kødhoved; Folk vilde blive
meget overrasket, naar det hed sig, at Rosein
siden til, at den anklagede vognet sig
at øslegge idnesbyrd. Hørst næg-

te den anklagede at vidne, fordi han i
Kaptajnen saa Faderen til en af ham
støttet Dame, for hvem han sollte en
egentlig Læge, da det viste sig, at være hans
en Fader.

Det var altsaa ikke andre end Kaptaj-
nen og Paul Sivers tilbage, og Paul
siden ikke have handlet i Kaptajnens Inter-
esse. Dette fremstillede Defensoren,
Simson, paa en glimrende Maade i
Lutningsforhøjet, som fandt Sted nogen-
Dage senere.

Saa snart den unge Mand, som ikke
lunde sove nede i det varme Rum, ud-
stede Defensoren for Dommeren i den
næste Retstid, „opdagede“ Idlen,
siden han op paa Dækken og raabte:
„Du er meget hård, Rosein,“ svarede
Klas modhalven.

„Hvad siger du? Har den Slyngel
sagt det? Han havde udgivet mig for sin
forlovede og gjort Gjeld paa mit Navn.“

„Naa, der kan du se, Rosein. Det
har jeg aldrig gjort.“

Rosein bed sig i Sæberne.

Der var heller ingen, som vilde have
troet dig, dit Kødhoved; Folk vilde blive
meget overrasket, naar det hed sig, at Rosein
siden til, at den anklagede vognet sig
at øslegge idnesbyrd. Hørst næg-